

Nyfikenhetsskafferiet: Så frukta inte du mask Jacob ...

Bidrag från Bengt Pleijel
Senast uppdaterad 2010-02-15

Hungriga fötter vandrar in i skafferiet

Om du vill lyssna till denna pärla klicka här!

Så frukta nu inte, du mask Jakob ...För en tid sedan umgicks jag en hel kväll med profeten Jesaja. Jag befann mig tillsammans med honom i kapitel 41. Plötsligt blixtrar överskriftens ord till i mig. Mask!! Vad är nu det? Eftersom jag är en from människa vill jag alltid läsa Bibeln för mitt eget hjärta. Det är om mig det handlar. Men nu tog det emot att ta emot detta ord: Så frukta nu inte du mask, Bengt ..... (Jes 41:14).Jag protesterade. "Vad har du egentligen för en människosyn, Jesaja? Har du inte någon vördnad för en gammal västkustprost? Jag en mask!!"

Jesaja muttrade då något om att "ska du aldrig lära dig något. Läs lite mer i mitt kapitel". Jag började om från början i kapitlet. Tig ni havsländer och lyssna till mig och må folken hämta ny kraft (41:1). Det var tydligen ett ord till oss som bor vid havet på Västkusten. Jag kände hur Jesaja ville ruska om oss som bor där. "Om ni inte var så stöddiga i er fromhet utan lärde er lyssna lite mer, så skulle det bli kraftverkningar bland hedningarna i gamla Sverige. Tig ni havsländer! Det är inte ni som är ljuset. Tänk om de kraftgärningar som sker i S:a Clara och hos Alfa-folket i Sollentuna också kunde ske hos er. Varför håller ni fortfarande på med era gamla avgudar?" Då läste jag hos Jesaja om våra avgudar (41:6-7)Den ene vill hjälpa den andre; han säger till den andre: "Fatta mod!" Träsnidaren sätter mod i guldsmeden, bleckslagaren i den som hamrar på städ. Han säger om lödningen: "Den är god", och fäster bilden med spikar så att den ej faller omkull.

(41:6-7)Då såg jag plötsligt hur också vi hade våra kyrkliga avgudar. Det var våra verksamheter och duktigheter och skrytvalser. Vi spände våra andliga muskler för att hålla allt uppe. Vi samlades till konferenser och planeringsdagar. Vi slet med verksamheter och samlingar och jippon och program och statistik och sammanträden. Allt för att hålla kyrkan uppe så att den ej faller omkull. Men vi blev så trötta. Och så irriterade på varandra när vi spikade och hamrade och hammaren slant på vår fingrar. Vi gick från kraft till krasch.I början av 70-talet höll jag en gång en predikan om högfärd. Berit Karlsson, som då var på Åh och sedermera skaffade sig efternamnet Simonsson, gick hem och tecknade predikan. Hon ritade en svartklädd man som stod vid en stolpe. Stolpen såg ut som en pil som pekade uppåt. Mannen hade tydligen högtflygande planer. Han utstrålade dåligt självförtroende. Tydligen ville han bli något stort. Berit fick till det så att han tycktes likna mig. På den tiden började Andens vind blåsa mycket märkbart på Västkusten. De som drivs av Guds Ande är Guds barn, läste vi i vår gamla bibel (Rom 8:14). Anden driver bara barn. De stora och de stöddiga klarar inte Guds Andes vind att rubba. Det som hände med mannen på bilden (han som liknade mig), var att vinden inte drev honom framåt. Vinden blåste in i honom i stället. Han blev en ballong. Och ballongen steg uppåt och kom allt högre och högre och högre. Högfärd är HÖG FÄRD! Sedan var det någon som hade en r stack den i ballongen. Den föll ned mycket skrynkligare och fulare än tidigare. Vi går från kraft till krasch!Men när kraschen kommer i våra liv är Gud som närmast. När vi ligger där utslagna och misslyckade hör vi hans röst:Frukta inte, ty jag är med dig, var ej modfälld, ty jag är din Gud.

Jag styrker dig och hjälper dig.

Jag håller dig uppe med min rättfärdighets högra hand.

(Jesaja 41:10)Kan du se hur han sträcker ned sin högra hand mot dig just nu? På altartavlan i Åh kyrka där Fadern rusar emot sin förlorade son och tar honom i sin famn kan man i tygvecket på högra armen ana ett lidandesansikte. Faderns högra hand är Sonen, som lidit sig fram till oss. Ett par verser längre ned ser vi hur också den vänstra armen sträcks emot oss:Ty jag är Herren, din Gud,

som håller dig vid din högra hand

och som säger till dig: Frukta inte, jag hjälper dig.

(41:13)Om han håller mig i min högra hand måste det vara med vänster hand han gör det. Fadern sträcker alltså ut både höger hand och vänster hand mot oss. Han gör det som han en gång gjorde i dopet. Faderns två händer är Sonen och den helige Ande, som han sträcker ned mot oss, tar tag i oss, drar oss ur de hjulspår vi fastnat i och lyfter oss in i sin fadersfamn, så att vi kan höra pulsslagen från hans fadershjärta, dem vi hör i varje nattvard: För dig! För dig!

När vi är där i fadersfamnen och förstår hur älskade vi är, då kan vi höra hans maskord till oss: Så frukta nu inte du mask NN... (S ditt eget namn här).

På en tågresa satt jag en gång mitt emot mig en kvinna med sin lille pojke. Pojken var tydligen ett mycket begåvat barn. Han hittade på en massa hyss, han hoppade upp och ned, han slogs och skrek och gjorde aldrig som den ömma modern ville. Modern tjatade och grälade. Hon hotade med att tomten inte skulle komma till jul om han inte blev snäll. Till sist, när ingenting hjälpte, tog hon upp pojken i sin famn, kramade honom länge och sa: Jag tycker så mycket om dig, du dumma, otäcka unge. Och jag hörde hur det bara sa blupp blupp blupp i pojkens emotionella bågare, då kärleken flödade in. Det var detta han behövde för att bli lugn.Lägg också märke till hos Jesaja vad som händer sedan Fadern tagit oss i sin famn. Då behövs vi inte längre vara rädda för dem som står oss emot. Det händer något med alla som är hatiska mot dig och med alla motståndare

